

PROSINEC 2015

ČÍSLO 15

STUDENTSKÝ ČASOPIS

ROZHOVOR
S PROFESOREM

JELÍNKEM

VÁNOČNÍ
PŘÍLOHA

BIGY

15. VYDÁNÍ

ROZHOVOR	PAN PROFESOR JELÍNEK	3
BOJOVNÍCI ZA PRAVDU	KAILASH SATYARTHI	4
K ZAMYŠLENÍ	„Zažila jsem teroristický útok,“ budu vyprávět svým dětem	5
KOUTEK POEZIE	14. 11. 2015	5
ÚVAHY	NA CESTĚ	6
REPORTÁŽ	KDYŽ SE NA ZELENCE ROZEZNÍ PÍSNĚ ...	7
REPORTÁŽ	OXFORD	9
REPOTRÁŽ	HASTINGS	10
HLODY	HLODY Z KRABICE	11
RECENCE	KRÁLOVNA TEARLINGU – Erika Johansen	12
RECENZE	Den, kdy jsem se zamilovala do Jamese Bonda - SPECTRE	13
REPORTÁŽ	LETNÍ ŠKOLA	14
POZVÁNKY INZERÁTY	VEČER CHVAL HLEDÁ SE ...	15
VÁNOČNÍ PŘÍLOHA	JEŽÍŠEK vs. NEKONEČNO Byl Štědrý den ... Vánoční anketa RECEPT Můj názor na Vánoce	16
PŘÍLOHA II.	ROZVÍJEJ (SE)!	21

ÚVODNÍ SLOVO

Milí studenti, kolegové a spolužáci!

Přiblížil se nám ten nejkrásnější čas v roce, čas tichých vloček, dětských přání a úsměvů, čas vzpomínek, lásky a pokoje. Přichází Vánoce.

Myslím, že v této době je pořád více a více důležité připomínat si poselství Vánoc, tedy to, že malé nevinné Dítě přišlo na svět, aby mu dalo pokoj, mír a život. Musíme věřit v pokoj a mír, musíme si ho přát, protože jedině tak může nastat. Ať je tedy pro nás pro všechny čas Vánoc časem, kdy se stáváme lidmi. Ať žijeme klidem tohoto svátku a umíme ho předávat dál...

Za celou redakci přeji kouzelné Vánoce a pokoj všem lidem dobré vůle!

Anežka Vacková

P.S. Co se týče tohoto čísla, můžete se těšit na naše obvyklé rubriky – K zamyšlení, Bojovníci za pravdu či Recenze. Neobyčejný ráz, který určitě zaznamenáte :-), mu dodává spousta reportáží a samozřejmě neopomenutelná Vánoční příloha (a ještě jedna navrch, když už jsme u těch příloh). Nechybí oblíbené hlody a trocha poezie. Když se nad tím tak zamýšlím, v rukou (či na obrazovce) máte jedno z nejpovedenějších čísel, jaké se nám podařilo vytvořit. Však posuďte sami (a klidně nám dejte zpětnou vazbu, když to bude za něco stát, třeba vám to otiskneme a dostanete i čokoládu :-)).

TÝM

ŠÉFREDAKTOŘI	Adéla Novotná & Anežka Vacková	
REDAKTOŘI	Julie Kafková Natka Zdražilová Johanka Horáková Gabriela Kovalenková Lucie Vencová	Daniel Mužátko Anna Sochorová Nikola Vaculíková David Kuhn
ILUSTRACE, TITULNÍ STRANA	Veronika Vacková	
GRAFIKA	Lucie Vencová Veronika Vacková	

JAROSLAV JELÍNEK

- **Kdyby jste se vrátil do studentských let jakou střední školu byste si vybral?**
- Bylo by to Bigy.
- **Na jaké škole jste studoval?**
- Já jsem studoval na Bigy. Patřil jsem mezi první generace studentů na Bigy.
- **Jaký byl váš oblíbený předmět?**
- Moje oblíbené předměty se tak nějak kryjí s tím, co učím. Ale byl to především dějepis.
-
- **Byl nějaký předmět, který vás nebavil nebo jste ho nezvládal?**
- Nedalo by se říct, že bych nějaký předmět nezvládal, ale vždycky mě bavily spíš humanitní obory.
- **Jak jste odmaturoval?**
- Až na dvojku z němčiny ze všeho za jedna.
- **V jaké lavici jste nejraději seděl?**
- V poslední lavici u okna, v řadě u uličky.
- **Měl jste nějakého oblíbeného učitele nebo naopak někoho, koho jste vůbec nemusel?**
- Ano samozřejmě. (jejich jména bohužel neprozradil)
- **Jaký máte vztah k studentům?**
- Čistě kladný.
- **Měl jste ve škole nějaký průšvih?**
- Ne, asi jsem nebyl ten typ.

Anna Sochorová, 1.B

Děti mají právo na bezstarostné dětství

Kailash Satyarthi

Předseda a zakladatel indické organizace Bachpan Bachao Andolan, která se od roku 1980 zaměřuje na vymýcení dětské práce, obchodu s dětmi a požaduje právo na vzdělání pro všechny děti Kailash Satyarthi se narodil 11. 1. 1954 v indickém městě Vidiša. Nyní žije se svou rodinou v Dillí a nadále se angažuje v boji proti bezpráví. V boji, za který dostal Nobelovu cenu za mír, v boji, který se zřejmě nikdy nedá vyhrát.

Byl jedním z prvních, kteří upozorňovali na to, že dětská práce je otázkou lidských práv. Řekl, že zneužívání těch nejmenších z nás přispívá k nárůstu dalších problémů, jako je chudoba, negramotnost, nezaměstnanost.

Drobnou pouliční prací se v Indii živí mnoho dětí. Prodávají ve stáncích potraviny, čistí boty, hlídají nebo myjí auta. Jakkoliv to zní nevinně, pouliční prodej má špatné stránky. Děti jsou neustále v kontaktu s alkoholismem, obchodem s drogami. Dostávají nabídky k prostituci, čelí fyzickému obtěžování.

Pákistán má spolu s Indií absolutně nejvíce dětí, které nechodí do školy. Obě země zároveň figurují v první desítce zemí s největším počtem dětí v práci.

Zkuste se vžít do dítěte, které stojí u silnice a prodává potraviny. Zničehonic se spustí ohromný liják, teplota začne rychle klesat k nule. Dítě se chvěje zimou, je celé promáčené, ale místo toho, aby utíkalo domů, stojí u stánku a doufá, že si dneska někdo něco koupí. A ono bude mít co jíst. Déšť pomalu ustane, dítě stojí promočené u silnice a z dálky se k němu začne přibližovat skupinka lidí. Dítě doufá, že si něco koupí, tak se pokusí na svém ztrhaném obličejí vytvořit něco jako úsměv, ale nejde to. Skupina dorazí k němu, naštěstí pro dítě si vyberou pár kousků ovoce. Dítě ví, že tahle skupinka chodí do soukromé školy, je to zřejmě podle uniforem a drahých batohů, které se jim všem houpají na zádech. Zaplatí, ale dítěti se vyhýbají pohledem. Poslední, co dítě uslyší, když odcházejí pryč, je: „Podívej na toho chudáka, asi byl tak hloupý, že nezvládal školu. Divil bych se, kdyby se uměl podepsat.“ Někdo ze skupiny se uchechtne, a pak už dítěti zmizí z doslechu. Dítě se rozpláče. Není hloupé, aby do školy chodilo, dokonce patřilo mezi nejlepší, ale teď už je jeho rodina moc chudá na to, aby si to mohla dovolit. Přemýšlí nad tím, jak je život krutý a nespravedlivý. Během toho se setmí, dítě sbalí stánek a vydává se s ohromným záchvatem kašle domů.

A teď mi řekněte, je tohle něco, co byste si přáli zažít, něco, co by měly zakusit vaše budoucí děti?

Anna Sochorová, 1.B

„Zažila jsem teroristický útok,“

budu jednou vyprávět svým vnoučatům.

I když jsem svoji prababičku nikdy nepoznala, váže se mi k její osobě jedna vzpomínka. A to, když mi strejda poprvé vyprávěl, jak prababička sledovala malým oknem ze sklepa rakousko-uherská vojska, stojící na jejím dvorku. Když jsme rozmlouvali o Sametové revoluci a minulém režimu, vyprávěl mi, jak se jednoho rána ještě jako malý chlapec probudil a našel moji babičku brečící u okna, jak poslouchá ruská letadla. Bála se, že už zase vypukla válka.

A co bude jednou vyprávět moje maminka svým vnoučatům? Jak se dívala na zabíjení stovek lidí ve jménu boha Alláha, ve kterého v té době věřily miliony lidí? Jak se její dcera bála stát novinářem, protože pro svobodu slova se zabíjelo? Jak si Evropa, plná nezávislých, demokratických států, nevěděla rady? Jak lidé žádali o zbrojní pas, protože umírali strachy?

Protože nikdo nevěděl, co bude dál, ale každý se bál...

....a vždy, když už to vypadalo dobře, stalo se ještě něco horšího.

Adéla Novotná, oktáva
bojící se teroristů nikoliv uprchlíků

14. 11. 2015

Ač cesta je dlouhá, On nabývá síly,
moc se nehádá, však nemůže klidně spát.
Skrytý u průlezů hladiny zčeřil.
On, který pravdu mění, On, krásný a lživý
lhář,
to on vymyslel válku ve vteřině!

Ale já věřím v Boha, věřím i ve víly,
věřím v Alláha a dvaasedmdesát
panen na řetězu. Proč bych nevěřil?!
Věřím ve vytržení, v němž jsem spatřil
tvou tvář
v zářné patě paprsku na mořském dně.

podle Nicka Cavea Daniel Mužátko, 3.B

Na cestě

Poslední dobou jsem měla pocit, že nemohu zvládnout všechny úkoly kolem sebe, že mám slabou vůli, že promarním příležitost. A ač chodím do septimy, přepadaly mě pochybnosti, jestli se dostanu na vysokou školu a, pokud ano, jestli to bude ta pravá, zda stihnu udělat všechny domácí práce na přijímací zkoušky atd.

Před měsícem jsem si ale uvědomila to, co jsem vlastně věděla už dávno (on je rozdíl mezi vědět a uvědomovat si) – že sice nevím, jakou podobu bude mít má životní cesta, kudy půjdu a kam se dostanu, koho potkám, ale že z toho všeho mohu vytěžit. I z chyb. Zmocnil se mě krásný pocit svobody. Vnímala jsem, že mohu uskutečnit spoustu věcí. Anebo taky ne. Ale že to nevadí. Nějak to bude a já se nemusím bát, protože strach svazuje. Z malého černého stísnujícího prostoru se stal vzdušný, provoněný, světlý.

Byla jsem taky poprvé ráda, že nemám jasnou představu, jaké bych měla mít povolání, protože kdybych ji měla, pak bych nemusela vidět jiné příležitosti a možnosti, možná bych skončila ve slepé uličce.

Člověk může dělat krásné věci. Nesmí jej ale brzdit strach, bezmoc, úzkost, křivý obraz sebe i světa, nedostatek důvěry... Možná jsou tyto bariéry výkřiky z dětství, každý z nás si něco nese. Ale v dospělosti je pravý čas je alespoň trochu zpracovat. Já bych se to chtěla naučit.

Kamarádka mi říkala, když jsme mluvily o naší spolužačce: „Já jí tak závidím, že už si jde za jasnou představou životního povolání. To my, křesťané, máme těžší, pořád spoléháme na to, že Bůh to nějak zařídí, že to nějak bude chtít, že má nějaký plán, že nás povede,“ smála se. Potom jsme ale pokračovaly vážně, říkaly jsme si, že člověk musí sám konat to, co považuje za správné, i když si tím není jistý. A v některých chvílích musí člověk přiznat, že sám už nic nezmůže.

Život překračuje hranice pravidel a neodvíjí se vždy podle našich plánů. Je zbytečné mít strach. Každá událost je darem.

„Vše, co nás potkává, nás má vést k osvobození se pro radost.“ (Jan Heller)

Johanka Horáková, septima